

- pomocniczo, w drodze częściowej zmiany zaskarżonej decyzji, oddalenie wniosku strony przeciwnej o wykreślenie z powodu braku używania znaku towarowego UE'159 w odniesieniu do towarów i usług z klasy 30 (kawiarnie), z klasy 41 (działania edukacyjne i szkoleniowe, szkolenia), z klasy 43 (usługi cateringowe świadczone przez przedsiębiorstwa dostarczające gotowe do spożycia żywność i napoje dystrybuowane przez bary, restauracje, stołówki samoobsługowe, stołówki);
- obciążenie strony przegrywającej kosztami niniejszego postępowania oraz obu poprzednich etapów postępowania.

Podniesione zarzuty

- Błędna ocena dowodów na używanie w rozumieniu art. 58 ust. 1 lit. a) oraz art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2018 r. – Autoridad Portuaria de Vigo / Komisja

(Sprawa T-41/18)

(2018/C 142/69)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Autoridad Portuaria de Vigo (Vigo, Hiszpania) (przedstawiciel: J. Costas Alonso, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zapewnienie przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, aby Komisja Europejska jako strażnika traktatów wykonała swój obowiązek czuwania nad jednolitym stosowaniem przepisów wspólnotowych przez wszystkie państwa członkowskie, działając w celu zagwarantowania jednolitego stosowania uregulowania europejskiego w odniesieniu do przywozów produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących z państw trzecich we wszystkich państwach członkowskich i ujednolicając wszystkie przepisy regulujące te kontrole;
- dokładniej, nakazanie dyrekcji generalnej ds. zdrowia i bezpieczeństwa żywności Komisji Europejskiej dokonania porównawczej oceny dotyczącej stosowania zbioru przepisów wspólnotowych regulujących przywozy produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących z państw trzecich do portów Vigo i Leixoes (Portugalia).

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi, że odmienne stosowanie uregulowania europejskiego w stosunku do przywozów zamrożonych i zmrożonych produktów rybnych z krajów nie wspólnotowych łączy się ze zmianą zasad konkurencji oraz level playing field, co powoduje zakłócenie na rynku wewnętrznym.

Podnosi w tym zakresie również, że porty pełnią kluczową rolę w przepływie towarów, w szczególności w odniesieniu do przywozu produktów rybnych, z których 76 % przybywa do portów.

Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2018 r. – Alfamicro / Komisja

(Sprawa T-64/18)

(2018/C 142/70)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Alfamicro – Sistema de Computadores – Sociedade Unipessoal, Lda (Cascais, Portugalia) (przedstawiciele: G. Gentil Anastácio i D. Pirra Xarepe adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (2017) 8839 final z dnia 13 grudnia 2017 dotyczącej windykacji zadłużenia w części dotyczącej noty debetowej nr nr 3241507078, z jednej strony, oraz o uchylenie wspomnianej decyzji w pozostałej części, z drugiej strony.
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Jeżeli chodzi o żądanie stwierdzenia nieważności, skarżąca powołuje się na uzurpację władzy sądowniczej przez Komisję w zakresie, w jakim zastąpiła ona orzeczenie wydane przez Sąd w dniu 14 listopada 2017 r. w sprawie T-831/14, w którym Sąd ustalił wiarygodność Unii w stosunku do określonego zobowiązania, decyzją o odmiennej treści stanowiącą tytuł egzekucyjny w odniesieniu do tego samego zobowiązania z naruszeniem art. 19 TUE i art. 272 TFUE;
2. W odniesieniu do żądania o uchylenie, skarżąca powołuje się na:
 - brak uzasadnienia, ponieważ Komisja ograniczyła się do stwierdzenia, iż zostały stwierdzone określone błędy o systemowym charakterze przy sprawdzaniu audytu finansowego przeprowadzonego zgodnie z umową będącą przedmiotem zaskarżonej decyzji, bez wyjaśnienia jednak na czym polegają te błędy;
 - naruszenie prawa w zakresie, w jakim poprzez automatyczne przeniesienie wniosków z audytu finansowego przeprowadzonego w dziedzinie stosunku umownego i innych stosunków umownych, Komisja naruszyła art. 135 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia nr 966/2012⁽¹⁾ jak również ogólnie, podstawową zasadę umów administracyjnych, oraz w szczególności zamówień publicznych, to znaczy niematerialności klauzuli dotyczącej wynagrodzenia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2018 r. – Barata / Parlament

(Sprawa T-81/18)

(2018/C 142/71)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Joao Miguel Barata (Evere, Belgia) (przedstawiciel: adwokaci G. Pandey, D. Rovetta i V. Villante)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- w pierwszej kolejności, w razie potrzeby, stwierdzenie, że art. 90 regulaminu pracowniczego jest nieważny i nie ma zastosowania w niniejszym postępowaniu na podstawie art. 277 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;